

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 33/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B., a. s., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. J. D., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 64/2010 a jeho uznesením z 26. júla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B., a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., a. s., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. D., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 64/2010 a jeho uznesením z 26. júla 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vystavila zmenky, ktoré boli v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) na návrh pôvodnej navrhovateľky spoločnosti Z., a. s. (ďalej len „pôvodná navrhovateľka“), uznesením okresného súdu sp. zn. 21 NcC 20/2002 z 28. mája 2004 umorené. V priebehu konania pred okresným súdom vstúpili do konania namiesto pôvodnej navrhovateľky spoločnosti B., a. s., a Z., a. s.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu o umorení zmieniek odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 CoD 66/08 z 30. novembra 2009 odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou [§ 218 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)].

Sťažovateľka podala proti označenému uzneseniu krajského súdu dovolanie podľa § 237 písm. f) OSP z dôvodu, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože s ňou počas celého konania nebolo konané ako s účastníčkou konania, a tiež z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 64/2010 z 26. júla 2011 bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté.

Sťažovateľka tvrdí, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku postupu všeobecných súdov, ktoré jej nepriznali postavenie účastníka konania, hoci preukázala, že bola „*vystaviteľom zmieniek s právnym záujmom byť účastníkom konania ako osoba majúca vo veci právny vzťah, resp. držiteľom zmieniek v čase začatia umorovacieho konania*“.

Podľa sťažovateľky z ustanovení § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 3, § 43 ods. 1 a § 47 ods. 1 a 2 zákona č. 191/1950 Zb. Zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov (ďalej len „zmenkový a šekový zákon“) „možno bez pochybností vyvodit', že nielen zmenečník, ale aj vystaviteľ cudzej zmenky (v danom prípade sťažovateľka) sa môže ocitnúť v právnom postavení, keď mu vznikne zákonom ustanovená povinnosť plniť z titulu vystavenej zmenky. Vystaviteľ cudzej zmenky v takom prípade má právny záujem byť účastníkom konania o umorenie listín.“.

Sťažovateľka uvádza, že o priznanie statusu účastníka konania sa uchádzala „aj z ďalšieho zákonom ustanoveného dôvodu... nielen podľa druhej definície účasti ustanovenej § 185 OSP (t. j. ako ten, kto je podľa listiny povinný plniť), ale aj podľa tretej definície (t. j. ako osoba majúca listinu, teda zmenku, v držbe počas časti konania), lebo po určitú dobu mal zmenku v držbe.“

Súd prvého stupňa a po ňom každý ďalší všeobecný súd o sťažovateľovi ako o potencionálnom účastníkovi konania vedel, nakoľko označenie vystaviteľa zmenky je obligatórnou náležitosťou návrhu na umorenie zmenky podľa § 185 ods. 1 OSP, napriek tomu s ním ako s účastníkom konania nenakladal. Súd druhého stupňa, ani najvyšší súd ako súd dovolací porušeniu sťažovateľových práv nepriznal právny význam.“.

Podľa sťažovateľky v jej veci konajúce všeobecné súdy „interpretovali ustanovenie § 185k OSP vytrhnuto z kontextu právneho poriadku SR. Uplatneným postupom pripravili sťažovateľa o právne postavenie účastníka konania, a tým mu odňali prístup k uplatneniu základného práva na súdnu ochranu... Odopretie práva na dovolanie nebolo v súlade so zákonom (§237 písm. f/ OSP), a preto je právny názor dovolacieho súdu vyjadrený v napadnutom uznesení výsledkom svojvoľného a nijako neodôvodneného výkladu úpravy § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ako aj ľudské právo na spravodlivý proces priznané v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní 1 Cdo 64/2010 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 64/2010 zo dňa 26. júla 2011 sa ruší. Vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 314 euro a 16 centov, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. D., do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho účet.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08).

Podľa § 9 ods. 1 zmenkového a šekového zákona vystaviteľ zodpovedá za prijatie a zaplatenie zmenky.

Podľa § 9 ods. 2 zmenkového a šekového zákona svoju zodpovednosť za prijatie môže vystaviteľ vylúčiť; každá doložka, ktorou vylúči svoju zodpovednosť za zaplatenie, platí za nenapísanú.

Podľa § 11 ods. 3 zmenkového a šekového zákona zmenku možno indosovať (previesť rubopisom) aj na zmenečníka, nech prijal zmenku alebo nie, na vystaviteľa alebo na každú inú zmenečne zaviazanú osobu. Tieto osoby môžu zmenku ďalej indosovať.

Podľa § 43 ods. 1 zmenkového a šekového zákona ak nebola zmenka zaplatená, môže majiteľ pri sročnosti zmenky vykonať postih proti indosantom, vystaviteľovi a iným osobám zmenečne zaviazaným.

Podľa § 47 ods. 1 zmenkového a šekového zákona všetci, ktorí zmenku vystavili, prijali, indosovali alebo sa na nej zaručili, sú zviazaní majiteľovi rukou spoločnou a nerozdielnou.

Podľa § 47 ods. 2 zmenkového a šekového zákona majiteľ môže žiadať plnenie od každého z nich alebo od niekoľkých z nich alebo od všetkých dohromady a nie je viazaný poradím, v ktorom sa zviazali.

Podľa § 185k OSP účastníkmi konania sú navrhovateľ, ten, kto je podľa listiny povinný plniť, ten, kto má listinu v držbe, a ten, kto podal námietky podľa § 185m ods. 2.

Kľúčová námietka sťažovateľky proti všetkým v jej veci konajúcim všeobecným súdom (vrátane najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu) spočíva v tom, že všeobecné súdy nesprávne interpretovali príslušné ustanovenia zmenkového a šekového zákona v spojení s § 185k OSP, v dôsledku čoho jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže všeobecné súdy s ňou nekonali ako s účastníčkou konania o umorenie listín, hoci podľa jej názoru jej postavenie účastníčky konania prislúchalo z dvoch dôvodov:

a) preto, lebo sťažovateľka bola vystaviteľom cudzej zmenky, ktorej sa umorenie týkalo, a ako taká sa mohla ocitnúť v právnom postavení, keď jej vznikne zákonom ustanovená povinnosť plniť z titulu vystavenej zmenky, a

b) tiež preto, že sťažovateľka mala po určitú dobu spornú zmenku v držbe.

Najvyšší súd ako dovolací súd podľa názoru sťažovateľky nenapravil pochybenie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, keď namietaným uznesením odmietol jej dovolanie, a navyše sa podľa jej názoru ani nevysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa potreby vykladať ustanovenie § 185k OSP v kontexte príslušných ustanovení zmenkového a šekového zákona.

V odôvodnení namietaného uznesenia najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«Aby dovolanie malo právne účinky, t. j. aby na jeho základe vznikli procesné vzťahy, s ktorými ráta Občiansky súdny poriadok, musí vyhovovať požiadavkám, ktoré tento predpis stanovuje. V ustanovení § 240 ods. 1 prvej vete O. s. p. sa stanovuje, že subjektom legitimovaným na podanie dovolania je účastník. Na podanie dovolania je teda procesne legitimovaný subjekt, ktorý bol účastníkom konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu.

Podľa § 90 O. s. p. účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje.

Okruh účastníkov konania o umorenie listín (v danom prípade zmeniek), na ktorý sa vzťahuje druhá definícia účastníctva uvedená v § 90 O. s. p. („tí, ktorých zákon za účastníkov označuje“), je určený v § 185k O. s. p. tak, že nimi sú:

- 1/ navrhovateľ,*
- 2/ ten, kto je podľa listiny povinný plniť,*
- 3/ ten, kto má listinu v držbe,*
- 4/ ten, kto podal námietky podľa § 185m ods. 2 O. s. p.*

V prejednávanej veci dovolateľ nie je navrhovateľom a ani nepodal proti návrhu na umorenie predmetných zmeniek námietky, preto by postavenie účastníka mohol mať len v prípade splnenia niektorej zo zvyšných dvoch podmienok uvedených v citovanom ustanovení, teda alebo postavenie uvedené pod 2/ - ten, kto je podľa listiny povinný plniť, alebo postavenie uvedené pod 3/ - ten, kto má listinu v držbe.

Ad postavenie uvedené pod 2/.

Dovolateľ nemá ani postavenie účastníka uvedené pod 2/, teda nie je ten, kto je podľa listiny povinný plniť. Za osoby povinné zo zmenky plniť treba zásadne považovať všetky na zmenke podpísané osoby, ktoré sú v postavení tak priamych ako i nepriamych dlžníkov. Ako správne uvádza dovolateľ, vystaviteľ cudzej zmenky je taktiež osobou povinnou zo zmenky plniť, nakoľko má postavenie nepriameho dlžníka (porovnaj čl. I § 43 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. o postihu zo strany majiteľa zmenky proti vystaviteľovi, ak nebola zmenka zaplatená). V posudzovanej veci však bol vystaviteľ (dovolateľ) v osobitnom postavení vyplývajúcom z toho, že predmetné zmenky zneli na jeho vlastný rad (čl. I § 3 ods.

l zákona č. 191/1950 Zb.), čiže bol zároveň i osobou oprávnenou na prijatie plnenia z týchto zmeniek (remitentom). Totožnosť remitenta - zmenkového veriteľa a vystaviteľa v osobe dovolateľa, teda keď zmenkovo oprávnený a zmenkovo povinný sú jednou a tou istou osobou, znamená, že u takejto osoby nie je daná povinnosť plniť. Vzhľadom na to, že Vrchní soud v Olomouci svojim rozhodnutím z 31. mája 2001 sp. zn. 4Cmo 287/2001 potvrdil predbežné opatrenie, ktorým bolo dovolateľovi uložené zdržať sa prevodu práv vyplývajúcich z predmetných zmeniek, počas umorovacieho konania nemohlo dôjsť k ich platnému prevodu na inú osobu. Dovolateľ teda nemohol stratiť postavenie oprávnenej osoby z týchto zmeniek, čo potom vylučuje, aby bol z nich povinný plniť. Túto skutočnosť /stav/ však v dovolaní vôbec nevzal do úvahy a svoje postavenie účastníka ako osoby povinnej zo zmeniek plniť nesprávne zakladal len na tom, že bol ich vystaviteľom. V spojitosti s tvrdením dovolateľa, že ako vystaviteľ zmeniek má právo (i právny záujem) byť účastníkom konania, dovolací súd pripomína, že v prípade konania o umorenie listín (teda i zmeniek) je okruh účastníkov vymedzený podľa druhej definície účastníctva, t. j. účastníkmi konania sú len tí, ktorých zákon za účastníkov označuje (§ 90 O. s. p.). Keďže vystaviteľ zmenky nie je v § 185k O. s. p. uvedený, nemôže mať dovolateľ len z tohto titulu (postavenia vystaviteľa) bez ďalšieho (bez splnenia podmienok v tomto ustanovení uvedených) postavenie účastníka konania o umorenie predmetných zmeniek.

Ad postavenie uvedené pod 3/.

V zmysle § 185k O. s. p. je účastníkom konania o umorenie zmenky i ten, kto má zmenku v držbe. Jedná sa teda o osobu, ktorá zmenku práve drží, a nepostačuje, ak ju len mala v držbe. Z kópie listu F. B. (podľa tvrdenia dovolateľa vtedajšieho vedúceho jeho organizačnej zložky) priloženého k dovolaniu vyplýva, že do 2. júla 2003 v trestnom konaní zatajoval, že má zmenky v držbe a až následne ich mal odovzdať Krajskému súdu v Bratislave. Odhliadnuc od skutočnosti, že táto komunikácia F. B. sa mala udiat' v rámci uvedeného trestného konania, i tento argument dovolateľa - v zhode s obsahom spisu - iba dokladá, že do uvedeného dátumu súd prvého stupňa nemal a ani nemohol mať vedomosť, že zmenky sú v držbe dovolateľa, a po tomto dátume (ako tvrdí aj sám dovolateľ) už v jeho držbe neboli. Nebol preto dôvod, aby súd prvého stupňa (a následne odvolací súd) s dovolateľom konal ako s účastníkom konania, a to aj keby neskôr v priebehu konania vyšla jeho predchádzajúca držba zmeniek najavo.»

V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či najvyšší súd ako dovolací súd svoje uznesenie sp. zn. 1 Cdo 64/2010 z 26. júla 2011 primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľné a neudržateľné.

Poukazujúc najmä na citovanú časť odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zastáva názor, že ním nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namietané uznesenie je primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať ani za arbitrárne. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo sťažovateľke neprislúcha postavenie účastníčky v predmetnom konaní o umorenie zmeniek, a to ani z pohľadu tzv. druhej, resp. tretej definície účastníkov konania vyplývajúcej

z § 185k OSP. Z citovaného tiež vyplýva, že neobstojí tvrdenie sťažovateľky o tom, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa potreby vykladať ustanovenie § 185k OSP v kontexte príslušných ustanovení zmenkového a šekového zákona.

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka ako vystaviteľka zmenky bola v osobitnom postavení vyplývajúcom z toho, že predmetné zmenky zneli na jej vlastný rad (čl. I § 3 ods. 1 zmenkového a šekového zákona), čiže sťažovateľka bola zároveň i osobou oprávnenou na prijatie plnenia z týchto zmeniek (remitentom). Za situácie, keď zmenkovo oprávnený a zmenkovo povinný sú jednou a tou istou osobou, nie je u takejto osoby daná povinnosť plniť. Za danej situácie by sťažovateľka mala povinnosť plniť sama sebe, čo treba vykladať ako absenciu povinnosti plniť zo zmenky. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal tiež na rozhodnutie Vrchného soudu v Olomouci sp. zn. 4 Cmo 287/2001 z 31. mája 2001, ktorým bolo sťažovateľke uložené zdržať sa prevodu práv z predmetných zmeniek, v dôsledku čoho „nemohla stratiť postavenie oprávnenej osoby z týchto zmeniek“, čo následne vylúčilo, aby bola povinná zo sporných zmeniek plniť.

Sťažovateľka proti uvedenej argumentácii najvyššieho súdu v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nepredkladá žiadne protiargumenty. Ako to uviedol aj najvyšší súd, sťažovateľka nerozlišuje medzi situáciou, kedy je vystavená cudzia zmenka na vlastný rad, a situáciou, kedy zmenka nie je vystavená na vlastný rad. Len za situácie, ak by sporné zmenky neboli vystavené na vlastný rad, mal by vystaviteľ, teda v danom prípade sťažovateľka, povinnosť z týchto zmeniek plniť, a prichádzalo by preto do úvahy, aby mala postavenie účastníka umorovacieho konania.

Najvyšší súd sa v namietanom uznesení riadne vysporiadal aj s námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej jej malo patriť postavenie účastníčky umorovacieho konania z dôvodu, že mala po určitú dobu sporné zmenky v držbe. Ani vo vzťahu k tejto argumentácii najvyššieho súdu sťažovateľka v sťažnosti neuviedla konkrétne protiargumenty. Najvyšší súd v namietanom uznesení primeraným spôsobom vysvetlil,

prečo do 2. júla 2003 súd prvého stupňa nemal ani nemohol mať vedomosť, že zmenky sú v držbe sťažovateľky, a taktiež objasnil, že následne po 2. júli 2003 už sporné zmenky v držbe sťažovateľky neboli, a s poukazom na tieto skutočnosti dospel k záveru, že jej nepatrilo postavenie účastníčky konania ani podľa tzv. tretej definície.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými. Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu nevykazuje podľa názoru ústavného súdu nedostatky, je jasné a zrozumiteľné. Aj preto ústavný súd argumentáciu najvyššieho súdu obsiahnutú v odôvodnení jeho rozhodnutia považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľkou označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2012